

oné události, která založila existenci nároku. Událostí nárok zakládající nemíni § 28 odst. 2 v případě důchodů předků pouhé úmrtí či neznámost osoby, od níž se nárok odvozuje, nýbrž onu skutečnost, která způsobila vznik nároku (neschopnost vředlečná). Předpis § 29 zák. o válečných poškozencích z 20. února 1920 č. 142 Sb. nepostihuje ony nároky, které vznikly, t. j. u nichž nastaly veškeré zákonné podmínky potřebné pro existenci nároku, teprve po uplynutí 3leté lhůty v ustanovení tom vyčtené. Na těchto právních názorech spočívá též řada nálezů později vydaných. Totéž stanovisko zaujal nss opětne v nál. Boh. A 11201/34, k němuž připojil podrobné odůvodnění, v němž zabýval se i vývody, kterými žal. úřad snažil se prokázati správnost svého odchýlného stanoviska, jež uvádí i v odvodním spisu k této stížnosti podaném.

Trvaje na právních názorech, vyslovených v cit. nálezech, poukazuje nss podle § 44 jedn. ř. co do bližšího odůvodnění na tyto nálezy.

Jelikož žal. úřad nař. rozhodnutí opřel v daném případě také o ustanovení vl. nař. č. 363/1922 Sb. k § 28 odst. 3, musil se nss zabývati otázkou, zdali toto ustanovení neodporuje zákonu.

Citovaný odstavec vl. nař. ze 7. prosince 1922 č. 363 Sb. stanoví: »zemřel-li válečný invalida po vyhlášení zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb., musí jeho vdova (sirotci, předkové) uplatňovati případný nárok na důchod vdovský (sirotčí, předků) přihláškou do jednoho roku ode dne úmrtí; den úmrtí se do lhůty té nepočítá . . . . .« Vzhledem k právním názorům vysloveným v nál. Boh. A 7194/28 a 11201/34, jak shora byly uvedeny, uznal nss, že ustanovení vl. nař. č. 363/1922 Sb. k § 28 odst. 3, pokud stanoví, že, zemřel-li válečný invalida po vyhlášení zák. č. 142/1920 Sb., musí jeho předkové uplatňovati nárok na důchod předků do jednoho roku ode dne úmrtí invalidy, nerozlišujíc mezi případy, ve kterých předek již v době úmrtí invalidy byl k výdělku neschopen, a případy, kdy neschopnost ta teprve po smrti invalidově nastala, není ve shodě s § 28 odst. 2 zák. č. 142/20 Sb. a je tedy neplatným. Shledal proto nss i toto odůvodnění nař. rozhodnutí, opírající se o neplatné ustanovení vl. nař., nezákonným.

Vycházejce z mylného výkladu ustanovení zákona, resp. opíraje se o neplatné ustanovení vl. nař., nevyšetřil žal. úřad, kdy st-ka stala se k výdělku neschopnou, ačkoli skutečnost ta je podle toho, co svrchu řečeno, rozhodující pro otázku prekluse jejího nároku, resp. pro otázku včasnosti přihlášky. Vada ta zaviněna byla nesprávným výkladem zákona a bylo proto nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.470.

Zamestnanci verejní. — Administratívne pokračovanie: Rozhodnutie zem. úradu, vydané v prvej inštancii, o žiadosti býv. župného cestmajstra, ktorý stal sa podľa § 10 zák. č. 125/1927 Sb. zamestnancom zeme Slovenskej, o novú úpravu odpočívnych pôžitkov, nie je konečné vo smysle § 5 zák. o ss.

(Nález zo dňa 10. oktobra 1934 č. 18.794.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9537/31, 10.791/33.

Vec: Petr Sz. vo St. proti zemskému úradu v Bratislave o odpočívnom.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie sa zrušuje pre vadnosť pokračovania.

Dôvody: Rozhodnutím zo dňa 19. októbra 1928 preložil žal. úrad sť-ľa — zamestnanca (cestmajstra) zeme Slovenskej — k jeho žiadosti do trvalej výslužby dňom 30. novembra 1929 a vymeral mu odpočívne pôžitky.

Napadnutým rozhodnutím vyslovil žal. úrad, že zamietá »odvolanie« sť-ľovo zo dňa 25. novembra 1929 podané do vyššie uvedeného rozhodnutia a odôvodnil napadnuté rozhodnutie vecne, pripojivši k nemu klauzulu, že proti nemu niet v inštančnom poradí žiadneho opravného prostriedku.

Majúc rozhodovať o sťažnosti do tohoto rozhodnutia musel sa nss predne zaoberať z úradnej povinnosti otázkou, zda žal. úrad v danom prípade právom rozhodoval čo posledná príslušná inštančia správna po rozume § 5 zák. o ss. V tomto smere dospel nss k tomuto záveru:

Podľa správnych spisov domáhal sa sť-ľ v podaní zo dňa 25. novembra 1929, ktoré označil ako »odvolanie« do rozhodnutia žal. úradu zo dňa 19. októbra 1928, zmeny výmeru odpočívnych pôžitkov, pretože vraj bola mu nesprávne stanovená do penzie započítateľná služobná doba. Žal. úrad uviedol síce v napadnutom rozhodnutí, že zamietá sť-ľovo »odvolanie«. Lež, keďže podanie sť-ľovo — prez to, že ho sť-ľ označil ako »odvolanie«, — bolo podľa svojho obsahu žiadosťou, ktorou sa sť-ľ domáhal nového upravenia odpočívnych pôžitkov, nutné mať za to, že i napadnuté rozhodnutie — prez to, že sa v ňom uvádza, že žal. úrad zamietá sť-ľovo »odvolanie«, — javí sa len ako vybavenie zmienenej sť-ľovej žiadosti, ktoré vybavenie vydal žal. úrad ako úrad I. stolice.

Sť-ľ, ako definitívny cestmajster býv. župy podtatranskej, stal sa podľa ustanovenia § 10 odst. 1 zák. zo dňa 14. júla 1927 č. 125 Sb. zamestnancom zeme Slov. a podlieha podľa § 53 cit. zák. vo veciach svojho služobného pomeru, pokiaľ by šlo o ustanovenie vo službách zemských, kompetencii zem. výboru, v ostatných smeroch však kompetencii zem. prezidenta.

Nss vyslovil už v nál. Boh. A 9537/31, že sluší ustanoveniu poslednej vety odst. 1 § 53 zák. č. 125/1927 Sb., že sú zemskí zamestnanci služobne podriadení zem. prezidentovi, rozumel v ten smysel, že predpis ten nestanoví len, kto je služobným prestaveným zem. zamestnancov, ale že zároveň normuje kompetenciu zem. prezidenta, činiť oné opatrenia v oboru služobných pomerov zem. zamestnancov, ktoré nie sú výslovne vyhradené zemskému zastupiteľstvu lebo zem. výboru. V ďalšom nál. Boh. A 10.791/33 vyslovil však nss, že zem. úradom po rozume § 5 a článku 8 odst. 1 zák. č. 125/1927 Sb. rozumie sa tiež zem. prezident, rozhoduje-li o služobných pomeroch zem. zamestnancov vo smysle poslednej vety odst. 1 § 53 cit. zák., a že preto není jeho rozhodnutie v týchto veciach vydané konečné. Na názoroch, vyslovených v cit. nálezoch, trvá nss i v danom prípade.

V danom prípade rozhodnul zem. úrad (zem. prezident) napadnutým rozhodnutím, ako bolo svrchu uvedené, v I. stolici o sť-lovej žiadosti za novú úpravu odpočívnych pôžitkov sť-la, ako je nesporné, zamestnanca zeme Slov. Šlo tedy o rozhodnutie zem. úradu vydané v I. stolici, z ktorého lzä sa odvolať podľa článku 8 odst. 1 zák. č. 125/1927 Sb. k príslušnému min., ponač opravný prostriedok není výslovným predpisom vylúčený.

Z uvedeného plynie, že napadnuté rozhodnutie není rozhodnutím poslednej stolice v poradí inštančnom a bola by tedy sťažnosť k nss-u, do napadnutého rozhodnutia podaná, neprípustná podľa § 5 zák. o ss. Lež nss vzal v úvahu, že žal. úrad opatril svoje rozhodnutie neprávom klauzulou, že proti nemu v inštančnej ceste není prípustný žiados opravný prostriedok, a tak sám žal. úrad uviedol v omyl sť-la v otázke použitia opravných prostriedkov, ktorý postup žal. úradu zakladá podstatnú vadu pokračovania.

Č. 11.471.

Zaměstanci veřejní: I. * Nová organisace úřadu nezakládá sama o sobě — pokud opak není výslovně stanoven — nároku státního úředníka na přeložení do trvalé výslužby. — II. Není právního nároku na kladné vyřízení žádosti státního zaměstnance o dobrovolný odchod ze státní služby podle §§ 9 a násl. zák. č. 286/24 Sb.

(Nález ze dne 10. října 1934 č. 18.877.)

Prejudikatura: ad II. 7507/28, 7626/28.

Věc: Dr. Koloman B. v B. (adv. Dr. Marko Gažík z Bratislavy) proti ministerstvu vnitra o přeložení na trvalý odpočinek.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že oznámení st-lovo, že nemůže setrvati v pragmatikálních službách státních, dlužno považovati za přijaté podle § 85 odst. 1 služ. pragm. a že není zapotřebí v tom směru činiti další opatření, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, nar. r. 1883, bývalý podfiskál župy bratislavské, byl k žádosti své výnosem min. vnitra z 31. července 1919 jmenován státním úředníkem VIII. hodnostní třídy 2. stupně platového ve stavu konceptních úředníků politické správy na Slovensku s titulem II. hlavního notáře.

V této úřední vlastnosti byla st-li rozhodnutím min. s plnou mocí pro správu Slovenska z 16. ledna 1922 propočítána jeho služební doba, později pak rozhodnutím téhož ministra z 15. ledna 1923 byl mu přiznán vyšší stupeň platu.

St-lovo úsilí, aby dosáhl povolení k současnému provozování soukromé advokátní praxe, nemělo výsledku. Na základě výnosu min. vnitra z 1. října 1922 oznámil mu ministr pro správu Slovenska výnosem